

La cultura com a límit i condició: allò que la política no acostuma a veure

Publicat per [Interacció](#) [1] el 30/06/2014 - 10:21 | Última modificació: 15/04/2026 - 12:36

El volum *Culturas políticas y políticas culturales* no planteja una ampliació de la política cultural, sinó un desplaçament més precís: la cultura no és un àmbit d'intervenció, és el terreny on es defineixen les possibilitats mateixes de la política.

La introducció d'Alejandro Grimson és especialment clara en aquest punt.

Identifica una “restricció cultural” que opera de manera diferent de les econòmiques o polítiques: mentre aquestes són reconegudes i gestionades pels actors públics, la cultural tendeix a ser invisible i, precisament per això, condiona més profundament l'acció (p.9). No es tracta només de recursos o correlacions de forces. Es tracta de llenguatges, classificacions i imaginaris que defineixen què és pensable i què no.

Aquesta idea té conseqüències directes. Si la cultura opera com a marc de significació, cap política és neutral des d'un punt de vista cultural. No només les polítiques culturals, sinó també les d'habitatge, salut o infraestructures intervenen en la producció de sentit. Això desplaça completament el camp: la política cultural deixa de ser un sector per convertir-se en una dimensió transversal de tota acció pública.

El text introdueix, a més, una tríada que tensiona el debat sobre desenvolupament. La cultura és condició, mitjà i fi del desenvolupament. Condició, perquè sense transformar imaginaris i classificacions no hi ha canvi social sostingut. Mitjà, perquè la cultura genera ocupació, cohesió i capacitat d'intervenció. Fi, perquè el desenvolupament cultural implica autonomia i llibertat, no només creixement econòmic.

Aquest triple lloc evita dues reduccions habituals. D'una banda, la instrumentalització de la cultura com a recurs econòmic o de cohesió. De l'altra, la seva consideració com a esfera separada, desvinculada de les dinàmiques materials. El repte no és escollir entre economia i cultura, sinó entendre la seva interdependència.

Ara bé, el text no es queda en el marc general. Introduïx una idea més incisiva: la desigualtat no és només econòmica o política, és també cultural. Persisteixen classificacions socials que estableixen jerarquies entre “nosaltres” i “els altres”, i que sostenen desigualtats materials. Parlar de justícia cultural implica intervenir en aquestes classificacions, no només redistribuir recursos.

Això condueix a una redefinició del paper de l'Estat. No es tracta només de distribuir o educar, sinó de **promoure autonomia**: ampliar la capacitat de producció cultural de la societat, reduir concentracions de poder simbòlic i

garantir condicions d'accés equitatives. La metàfora és clara: no repartir peix, sinó generar les condicions perquè la societat pugui produir.

El desplaçament és profund. La política cultural deixa de ser una política sectorial per esdevenir una qüestió de governança del sentit.

I això obre una pregunta que travessa tot el text:

què passa quan la política actua sense reconèixer els marcs culturals que la fan possible o inviable?

Alejandro Grimson (comp.) ? Instituto de Altos Estudios Sociales de la Universidad Nacional de San Martín ?
Fundación Heinrich Böll

[Culturas políticas y políticas culturales \[2\]](#)

Categories: Llibre

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: diversitat cultural

Etiquetes: desigualtats culturals

Etiquetes: drets culturals

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: desenvolupament territorial

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/2014/cultura-com-a-limit%20>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <http://cercles.diba.cat/documentsdigitals/pdf/E140125.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5169>